

DÍPTIC

I

Nues,
les planúries
entre desinències d'amor.

Esmicolem la vida amb paraules
i amb desnodrides melangies,
escreixos llunyans del desig.

Plouen esfilagarsades esperances
sobre les grades. Sóc jo qui plou:
plou
i tu les nues.

II

Enfiles el camí
brocant d'angoixa
un futur massa cert.

Però la terra és lluny,
la ignominiosa terra,
i el sòcol de llot
que ens espera amb paciència.

Alguna veu amorosida s'esgoia,
certament,
un ocell que es fereix
amb les agulles de la nit:
i tu les enfiles.

CEMENTIRI JUEU A MÜNTZ

La dignitat de la tarda,
gairebé immòbil, i el breu repic del temps
al cementiri: espurnalls de misèria
i de misericòrdia a les pedres hermètiques,
a la gespa, monòtona
com la mateixa mort.

I la flassada de flors boscanes
sembla voler besar els pollanques
abocats amortallant els cabells lleneguívols
de la vostra nit.

Ja no sou. Però, ben mirat:
qui éreu? i quin temps, dies, hores, tardes
assenyala el pretèrit
i amb quins horitzons eviterns
connecta el meu futur?

Hi vindré, al tombant de la tarda,
esquinçant el bardissam
amb la sola pell dels peus nus,
la qual sembla ser, fet i fet,
el sol límit
entre les ocultes dimensions de la vida.

Jo ja no en sé res,
dels vols fronterers
arrecerats als caus de la terra,
ni goso lliurar-me a l'aventura dels vents,
els vents que endevino solcar
els colors blaus i tendres de l'atzur.

I al devessall de la tarda,
quan penetra, irrevocablement,
pels murs del cementiri,
jo mateixa sóc terra
i sóc el vent.

CRIDA'M EN QUALSEVOL ESGLAI DEL TEMPS

Al meu amic, Mathieu Kabolambi

Crida'm en qualsevol esglai del temps
si avança la tardor sense mesura,
crida'm si mai et sembla que s'atura
un desig a l'hora freda que tems ...

Crida'm sempre des del racó temible
del desesper, crida'm sense venjança
per no haver dit la por ni la frisança
del deler de viure amb traç impossible ...

I si el desig et mena per camins
proscrits, crida'm i gaudeix de l'enyor
insubornable que sense temor

gosa, lliure, més enllà dels confins,
de recordar el despit de l'esperança
cremant indrets novells per a la dansa.